

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice šte. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 95 kr.

Štev. 22.

V Ljubljani v sredo 26. marcija 1884.

Tečaj I.

Gladstone in volilno pravo na Angleškem.

Prihodnje leto bo 670 let, odkar so angleški stanovni, plemstvo in duhovščina v soglasji z narodom, primorali kralja samosilnika Ivana, da je na runimedskem polji 15. junija 1215 razglasil slovečo „Magna charta“, pravno podlogo vsej angleški ustavi. Od tega zgodovinskega dneva sem razvijalo se je ustavno življenje na britanskih otocih, časih v vihar- nih borbah, večidel mirno napredovaje, skozi in skozi izvirno, narodom na evropskem kon- tinentu uzor ob enem in predmet poželjivi zavidnosti.

Tudi angleško ustavo, ki je vzrastla na lastnih domačih tleh, monumentalen proizvod narodnega duha in veličasten spomenik njegove elementarne sile, pretresale so sem ter tja vihere razdraženega strankarstva in popularnih strastij. Toda zdrava narava angleškega naroda prebila je tekom zadnjih dvesto let vse no- tranje težave, in kar se je drugod zastoj skušalo dognati s silovitim prevratom, doseglo se je v Veliki Britaniji polagoma s premišlje- nimi reformami. V naj lepšem svitu se nam kaže ta čudovita lastnost narodnega značaja angleškega pri težavnem vprašanju volilnega prava in parlamentnega preustroja.

Znano je, da je bil volilni ustroj angleš- kega parlamenta v prvi tretjini našega stoletja v čudnem protislovju z narodnim razvojem. Večino poslancev izvolili so neznatni trgi, raz- pale malomestne naselbine, takozvani „rotten boroughs“, vsled zgodovinskega prava, ali prav za prav imenovali so jih po svoji slepi volji uplivni veleposestniki. Do l. 1832 je v narodni zbornici „House of Commons“, angleško kra- ljevstvo zastopalo 501 poslanec, a od teh bilo je izvoljenih 339 v 172 neznatnih mestecih in trgih, velika trgovinska in obrtniška mesta pa, kakor Manchester, Birmingham, Sheffield, niti zastopnika niso imela. Sploh je bilo do-

kazano, da je 356 zastopnikov bilo „imeno- vanih“ od 154 plemenitih pokroviteljev. Ni čuda tedaj, da se je kmalu pričela velikanska agitacija po vsej deželi, ki je nameravala v soglasje spraviti zastarelo volilno sistemo in dejanske razmere. Zastoj so se upirali kon- servativci, silno razdraženje se je polastilo hladnokrvnih Angležev ter se razodevalo v burnih prizorih; slavnega junaka vojvoda Wel- lingtona je ljudska druhal pretepala na jav- nem trgu, in celo priljubljeni kralj Viljem IV., ko se je peljal na sprehod, je bil insultiran od bivšega mornarja. Merodajni krogi so spo- znali, da ne gre več upirati se narodnim za- htevam, in 7. junija 1832 bil je potrjen novi volilni zakon, ki je število volilcev pomnožil od 600 000 na 1 milijon, volilno pravico po pol- nem odvzel ali jako skrajšal pritlikavim volil- nim skupinam ter zastopnike dal večjim mestom, ob enem pa po mestih in na kmetih izdatno razširil aktivno volilno pravo.

Vendar prva angleška „reformbill“, s ka- tero je za vse veke zvezano slavno ime John Russellovo, s svojo zmerno previdnostjo nika- kor ni zadostovala terjatvam naprednih strank. Z nova lotila se je narodna energija tega važ- nega predmeta, od l. 1852 razpravljalo se je vprašanje in nikdo se ni bolj potegaval za uresničenje svobodnih nazorov nego denarni minister (1865—1866) William Ewart Gladstone. Toda ni mu bilo dano, prodreti s svojimi nasveti; baš v onih osod- nih dnevih l. 1866, ko se je na čeških bojiščih odločevalo o nemški hegemoniji, moralo je od- stopiti whiggistično ministerstvo na Angleškem. Ali tako globoko so bili ukoreninjeni njegovi nazori o razširjanju volilnega prava, da tudi torystični kabinet ni mogel prezirati narodnih zahtev, in vodja konservativcev, minister Dis- raeli, je l. 1867 srečno prodrl z načrtom, ki je bil v mnogih ozirih celo bolj radikalen nego oni, katerega je v zbornici zastopal Glad- stone. Podlaga temu volilnemu zakonu je po vsem angleška, nam skoraj nerazumljiva, tako

zvano „Household-suffrage“, volilno pravo hiš- nega gospodarja ali najemnika vsake hiše, od katere se plačuje ubožni davek. Njegov praktičen uspeh pa je bil, da se je število volilcev sko- raj podvojilo, poskočilo je namreč od 1 300 000 na 2 500 000.

Ali vendar tudi ta „skok v temoto“, ka- kor je tedanji ministerski načelnik Derby krstil novi zakon, ni zadostoval vsem potrebam. Ugajal je pač mestnim prebivalcem, ali na kmetih, kjer davka za uboge nimajo, ostale so prejšnje razmere in poslaniška mesta v grofijah ob- daja še dandanes jako omejeno število pleme- nitih rodbin z velikim posestvom in še večjim uplivom. Ko je tedaj l. 1870 Gladstone z nova nastopil Disraeli-Beaconsfieldovo dedščino, spre- jel je v svoj program tudi volilno reformo in izvršil jo bode, ako neuspehi v Egiptu ne strmoglavijo njegovega kabineta.

V istini, čudovita prikazen je sivolasi angleški premier in jako težko bode zgodo- piscem, kasnejšim rodovom plastično slikati njegovo znamenito podobo. Kot konservativec je pričel svoje politično delovanje, in sedaj, ko mu teče 75. leto, zagovarja s žarečo zgo- vornostjo najnaprednejše nazore. Svoje strogo protestantovsko stališče razvijal je celo v teoloških spisih in vendar je uprav on raz- rušil neopravičene privilegije anglikanske cerkve na Irskem; kot pisatelj pridobil si je Gladstone slavno ime s znamenitimi študijami o Homerovi dōbi, ali isti učenjak, ki tako na- tančno pozna starohellensko življenje in tako živo slika klasične podobe idealno lepe pre- teklosti, isti pisatelj je ob enem največji finančni umetnik svojega naroda in našega stoletja. In njegova državniška uloga? Vnanja politika mu očitno ne ugaja, tu pogrešamo pri njem prave razboritosti ter onega živega čuta za velike razmere in potrebnosti, in iz znanih njegovih izrekov o avstrijski državi raz- vidimo, da on nikdar niti razumel ni zgo- dovinskega poklica našega cesarstva — ali

Listek.

Punin in Baburin.

(Spisal Ivan Turgénev, poslovenil K. Štrekelj.)

(Dalje.)

Ali v tem trenotji konjiči zdirjajo, in komaj sem jih videl. Spustim sicer tudi jaz svojega konja v dir in hitim za njimi, ali moja zver bila je staro jezdarško kljuse s tako zvanim generalskim tekom: v galopu premikala se je še bolj počasi nego v diru.

— Srečno pot, ljubčeka! spregovorim skozi zobe. — Povedati moram, da nisem videl Tarhova ves teden, dasi sem se trikrat pri njem oglasil. Nikdar ga ni bilo doma. Tudi Baburina in Punina nisem videl... ali njiju tudi iskal nisem.

Na tem sprehodu sem se prehladil; dasi je sicer bilo jako gorko, popihaval je vendar mrzel veter. Zbolel sem nevarno in ko se malo pozdravim, preseliva se z babico na kmete — na „krmo“, kakor je svetoval zdrav- nik. V Moskvo se nisem več vrnil; v jeseni upisal sem se na peterburški univerzi.

III.

[1849.]

Prešlo je za tem ne sedem, ampak celih dvanajst let; meni je bilo napočilo dva in trideseto. Babica je bila uže davno umrla. Jaz sem bil v St. Peterburgu uradnik pri mi- nisterstvu notranjih zadev. Tarhova izgubil sem iz vida; stopil je bil v vojaško službo in bival je skoraj vedno v provinci. Le dvakrat sva se sešla, prijateljski, presrečno; ali najini pogovori se niso motali o preteklosti. Ko sva se drugič srečala, bil je uže poročen, kolikor se spominjam.

Nekega soparnega poletnega dne kora- kam po Grahovi ulici in proklinjam svoje urad- niške dolžnosti, ki so me zadržavale v Peter- burgu, in mestne vonjave in prah in vročino. Pogrebni spreved zastopi mi pot. Obstajal je iz ene same kočije, ali boljše povedano, šib- kega vozička, na katerem je zavoljo nerav- nega tlaka poskakovala tja in sem revna, le- sena krsta, pokrita na pol z raztrganim suk- nom. Star človek z belo brado stopal je edini za vozom. Pogledam ga bliže... Obraz mi je znan... Tudi on nameri ná-me svoje oči... Moj Bog! Saj to je Baburin.

Jaz snamem klobuk, grem k njemu, po- vem svoje ime in stopim ž njim v eno vrsto.

— Koga pogrebite? vprašam.

— Nikandra Vaviliča Punina, odgovori mi.

Slutil sem, najprej sem vedel, da bo iz- ustil to ime, in vendar mi je srce strepetalo! Postal sem žalosten, da si sem bil rad, ker se mi je posrečilo, skazati poslednjo čast svo- jemu učitelju...

— Ali smem z vami, Paramon Semenič?

— Zakaj ne? ... do sedaj spremljal sem ga sam, po sedaj bo nas vsaj dvoje.

Več nego eno uro sva hodila. Moj so- potnik šel je zraven mene, a niti enkrat ni povzdignil oči od tal, niti enkrat ni odprl ustnic. Popolnoma se je bil postaral od tedaj, ko sem ga poslednjič videl. Njegov zguban, rjav obraz ločil se je rezko od belih las. Sle- dovi trudapolnega, trpkega življenja, nepre- stane borbe, izražali so se v vsem njegovem bitji; obglodala sta ga potreba in ubožstvo. Ko je bilo vse pri kraji, ko se je to, kar je bilo Puninovega, na veke skril v vlažni... prav zares vlažni zemlji smolenskega grobišča, postane Baburin še kaki dve minuti s pri- pogneno, odkrito glavo pri novi mogili, obrne potem k meni izmozgan, skoraj okamenel

gledé notranjih vprašanj nima Gladstone vrstnika med svojimi rojaki, in kar je enkrat dozorelo v njegovem duhu, od tega ne odneha, dokler ni do pičice uresničil svoje prvotne ideje. In tedaj je gotovo, da bode Gladstone, ako ne pade vsled egiptovskih homatij, z isto doslednostjo tudi dognal tretji volilni zakon, kateri podeli volilno pravo vsem najemnikom, ki na leto plačujejo vsaj 60 gld. stanarine. S tem pa bo število volilcev se povzdignilo od 2½ milij. na 5 milij., in ker je na Angleškem od l. 1872 sem vpeljana tajno glasovanje, ne bode več veliko razločka med angleško volilno sistemo in splošnim volilnim pravom, kakor je veljavno na Nemškem ali na Francoskem.

Dojga je bila pot in trudapolna, ki je vodila angleški narod od Russellovega volilnega zakona do Gladstonovega načrta. Ali komur je povestnica kulturnih držav nekaj več nego neurejena zmes nakopičenih zgodovinskih dogodkov, ta bode tudi iz tega mučno počasnega razvoja si pridobil tolažilno prepričanje, da je le oni napredek stalen in plodunosen, katerega si človeštvo pridobi v dolgotrajni borbi z doslednim naporom. In če se med Slovenci čestokrat čuje jadikovanje, da se tekom štirih let Taaffove vlade niso še odpravile vse narodne krivice, ki so deloma usedlina mnogoletnih zgodovinskih dob, potem oglejmo si postopanje Angležev — in učimo se od vzglednega angleškega naroda vztrajnega dela in potrpežljivosti.

Iz državnega zbora.

Podrobna debata o državnem proračunu sedaj urno napreduje, odkar ste na dan po dve seji. Naučni budget je, hvala Bogu, sprejet, *per tot discrimina rerum*, in izmed slovenskih poslancev imel je Bož. Raič hvaležno nalogo, pobijati one čudne sanjače, ki še vedno navzlic vsemu dokazovanju na vse pretege kričijo, da je stoprav l. 1848 se rodil jezik slovenski. Veliko potrebnega in nepotrebnega se je govorilo pri proračunu finančnega ministerstva. Pri tej debati moramo posebno omeniti zastopnika notranjskih kmetijskih občin, g. Obrezo, kateri je s hvalevredno razumetostjo se potezal za to, da se znižajo pristojbine davčnih eksekutorjev in da se odpravi neprimerni drugi (maj.) obrok za plačevanje zemljišnega in hišnega davka. Resolucijo, katero je predlagal, se bistveno ujema s poročilom g. bar. Apfaltrerna ter dotičnim nasvetom kranjskega deželnega zbora.

Odobril se je tudi trgovskega ministerstva proračun in pričel se je razgovor o pravosodnem budgetu. Samo po sebi je umevno, da se je pri tej priliki oglašil tudi „der unvermeidliche“ dr. Foregger. Precejpozno je bilo in govor njegov imel je v sebi toliko narkotične moči, da se je takoj potem zaključila seja.

obraz, in svoje suhe, upale oči, zahvali se mi čisto in hoče oditi, ali jaz ga udržim.

— Kje stanujete, Paramon Semenč? Ali mi dovolite, da vas obiščem? Kar vedel nisem, da ste v Peterburgu. Spominati se hočeva starih časov, govoriti o pokojnem našem prijatelji.

Baburin ne odgovori mi takoj.

— Jaz sem uže tretje leto v Peterburgu, reče naposled; — stanujem pa prav na konci mesta. Sicer, ako me hočete obiskati, le pridite. — Da mi svojo adresu. — Pridite zvečer, zvečer sva vselej oba doma ... oba.

— Oba?

— Jaz sem oženjen. Moja žena pa danes ni povsem zdrava; zato ni spremljala pokojnika. Sicer pak, to pusto formalnost, ta obred izpolni lahko samo en človek. Kedo bo še vse to véroval?

Začudim se nekoliko zadnjim besedam Baburinim, vendar ne rečem ničesar, namamem vozniaka in predlagam Baburinu, da ga popeljem domu, ali on ne dopusti mi tega.

Še tistega dne zvečer odpravim se k njemu. Po poti mislim vedno le o Puninu.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Listi so raznesli vest, da bode budgetna debata na vsak način že v ponedeljek pri kraju — a na tem je le toliko istine, da se desnica res prizadeva hitro dognati proračun. V ponedeljek se je sprejel provizorični budget za mesec april brez vsake debate.

Znani izgredi v **Czegledu** na Ogerskem so mnogo škodovali oni stranki, ki jih je provzročila. Imunitetni odsek zbornice je izjavil svoje obžalovanje nad onimi škandalami, ki zmanjšujejo spoštovanje do parlamenta in kvarijo čast ljudskih zastopnikov sploh. V Ipolysagu je zmagala z ogromno večino vladna stranka, a zmerna opozicija je sijajno propadla, čeravno je vse svoje moči obrnila na ta volilni okraj in žrtvovala za agitacijo blizu 20000 gld. Zdaj pa tožijo, da je vlada bila pristranska in da je pritiskala na volilce. — No, vseh 20000 gld. se tudi ni porabilo za same nedolžne namene!

Tuje dežele.

Zanimive podrobnosti se zvedó iz **Berolina** o sprejemu predsedništva državnega zbora pri cesarju ob njegovem rojstnem dnevu. Sivi vladar je baje djal, da mu je žalibog novo leto njegovega življenja ogrenjeno vsled debate o zakonih proti socializmom. Rekel je dalje: „Mi stojimo pred resnimi dogodki“ — in sploh so dobili čestitajoči dostojanstveniki vtis, da smatra cesar omenjeni zakon potreben za lastno varnost. Zato imamo pač pričakovati važnih parlamentarnih bojov na Nemškem zaradi socialne politike kancelarjeve, s katero se tako odločno identifikuje cesar sam.

Na **Francoskem** še vedno pisarijo in govoré o odškodnini, katero naj vlada terjaja od kineške države. Nekateri vrh tega zahtevajo, da naj francoska vojska zasede ves historični Tonking, vsled česar bodo ceste v Kitajsko v njeni oblasti.

Mnogo se je zadnje dni pisalo, da misli **sv. Oče** zapustiti Rim. Ravnanje laške vlade, posebno njeno postopanje gledé propagande, je namreč tako, da je papežu težko ohraniti si popolno svobodo. „Osservatore Romano“ izjavlja, da je v istini mogoče, da bode sveti Oče kedaj ostavil Rim — in sicer tedaj, ko bode njegova čast preveč žaljena in svoboda njegova preveč omejena; to je pa odvisno od laške vlade. Če se zgodi, da zapusti sveto mesto, vzel bode cerkev saboj, kamor gre, in oni kotiček zemlje, kjer se bode naselil, postal bode središče sveta — Rim pa bode izgubil svoj blesk in svoje veličastvo.

Če ostane sv. Oče sedaj še v Rimu, zgodi se to zaradi Laške, katero zele ljubi — kajti v prognanstvu vzbudil bi navdušenje najhladnokrvnejših narodov in jih vzdramil k velikim

Spominam se, kako sva se prvič srečala, kako je bil takrat navdušen in zabaven, kako je potem v Moskvi utihnil, posebno zadnji čas, in kako je sedaj po polnem sklenil se življenjem svoj račun: ej, vidno je, da se življenje ne šali! — Baburin je stanoval na vrborski strani, v hišici, ki me je živo spominala njegovega moskovskega „gnezdca“, to peterburško bilo je morda še nekoliko revnejše. Ko stopim k njemu v sobo, sedel je v kotu na stolu in držal je mrtvo obe roki na kolenih; skoraj izgorela lojena sveča razsvetljevala je mrklo njevo upogneno, belo glavo. Ko zasliši šum mojih korakov, obrne se in pozdravi me pristrčnejše nego sem pričakoval. Za nekoliko trenutkov prikaže se tudi žena njegova; takoj izpoznam — Muzo — in sedajci mi je vse jasno, zakaj me je povabil k sebi: hotel mi je pokazati, da je vendar le dosegel, kar mu gre.

Spremenila se je bila Muza jako, — na obrazu, v glasu, kretanju; a bolj nego vse, spremenile so se ji oči. Poprej, kako so begale te zle, te lepe oči, kakor kri po žilah; skrivaj ali žarko so se bliskale; njih pogled je zbadal, kakor igla ... Sedaj so gledale

delom, ki bi Laški le škodovali. Zato — pravi omenjeni list — naj oni čujejo, katere zadeva ta stvar!

Novo ministerstvo v **Rimu** bode menda danes sestavljeno. Njegov kandidat za predsedništvo zbornice je baje Bianchieri.

V **Norvegiji** pridno obsojajo ministre. Sedaj so uže zopet jednega državnega svetnika Jensena obsodili, da zgubi svoje dostojanstvo.

O zdravju sivega **angleškega** premiera dohajajo čisto nasprotni vesti. Nekateri vedó, da se jako počasi boljša, druge pa trdijo, da je že popolnoma zdrav, a da kmalo odstopi od krmila.

General **Graham** se je vzdignil vnovič zoper **Osman Digma**, ki šotori štiri milje daleč od **Tamanieba**. Skušal ga bode vjeti. Vojski so preskrbljeni s hrano za pet dni. Po vsem ozemlju, ki leži južno od **Berbera**, je poknila vstaja. Uporniki obdajajo **Chartum** od vseh strani. Položaj **Gordonov** je težaven, a upa se, da nevaren do sedaj še ni.

Egiptovski ministri so se 24. t. m. skupno podali k predsedniku **Nubar-paši** in so mu rekli, da v sedanjem položaju ne morejo več poslovati. Jako težko jih je predsednik prepovoril, da še ostanejo — vendar je stvar kritična in v kratkem bodo imeli tudi v Egiptu ministersko krizo.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 23. marcija. [Izv. dop.] („Čast, ko mur čast gre.“) Stoprav dopis iz **Dolenje Štajarske**, s čegar izvirno-najivno vsebino je „Sl. N.“ mašil predale poslednjih števil, me je opozoril na članka z napisom „Vlada in slovenski državni poslanci“ v 10. in 11. listu „Slovanov“. V primeri z brezštevilnimi drugimi proizvodi našega tako obilo razoranega publicističnega polja sta mi ta članka prav ugajala, ker sta v obče vsaj — dostojno pisana, akoravno se, posebno v nekterih nazorih in trditvah, nikakor ne ujemam s pisateljem, ki po mojih mislih ni dovolj informiran o razmerah državnega zbora, niti o položaju slovenskih državnih poslancev. Pa to je stvar, ki se tiče le naših državnih poslancev; če se jim bo potrebno zdelo in — umestno, jo bodo pač pojasnili sami, kakor se je včeraj v „Sl. N.“ uže oglašil eden izmed njih, in sicer mož, ki mu bosta menda brez premisleka verjela, i g. pisatelj navedenih „Slovanovih“ člankov i „Narodov“ spodnještajarski „tausendsassa“, katerega najbolj peče, da mu poslanci ne poročajo vsak dan sproti, kaj delajo na Dunaji.

Ravno taka, kakor gledé „solidarnega ravnanja“, katero je „Slovanov“ sotrudnik pogrešal po krivici, utegne biti tudi še z drugimi grehi naših državnih poslancev, ki ne dosežejo — na enkrat vsega, kar hočejo. Jedno očitjanje v II. „Slovanovem“ članku pa mi je — naravnost rečeno — neumevno. Na

naravnost, mirno in stalno; črne zenice so se skalile. „Sedaj sem ukročena, pokorna, dobra,“ — tako, pozdevalo se mi je, govoril je ta tihi, mirni pogled. Isto govoril je njen neprestani, pokorni smeh; tudi obleka na njej bila je pohlevna: rudečkasta namreč in posejana z grahistimi pikami. Ona prva stopi k meni in me vpraša, ali jo poznam? Kakor se mi je zdelo, ni se vzbala prav nič; ali ne zaradi tega, ker bi bila zatrla v sebi sramožljivost in spomin o preteklosti, nego zato, ker je odložila vso ničemurnost. Muza govorila je mnogo o pokojnem Puninu, govorila vedno v istem, enakomernem glasu. Tedaj izvem, da je postal zadnja leta jako slaboten in takó otročji, da ni več mogel prebiti brez igrač; pravili so mu sicer, da jih šiva iz cunj za na prodaj ... ali on sam se je zabaval z njimi. Strast do poezije mu vendar ni ugasnila; ali v spominu ostalo mu je le malo pesmi. Še nekoliko dni pred smrtjo je deklamoval iz „Rusijade“, za to pa se je Puškina bal, kakor dete pošasti. Tudi njegova ljubezen k Baburinu se ni pomanjšala; ta mu je bil vedno dobrotnik, in še tedaj, ko ga je obdal mrak in hlad smrti, še je jecljal s slabim glasom:

konci svojega razmotrivanja se pisatelj spominja izjave, katero je klub slovenskih poslancev kranjskega deželnega zbora v konec lanskega leta — po pisateljevih besedah — „poslal med strmeči slovenski svet“, in pravi, da „doslej še nismo čuli, niti čitali, da bi se bili ti spomenici (*sic!*) izročili na dotičnem mestu“. Vsi slovenski listi — razen „Slovana“, to je res — so tačas poleg izjave priobčili tudi eksekutivnega komiteja pismo, ki se začne z besedami: „To izjavo je klub slov. poslancev kranjskega deželnega zbora poslal prevzvišenemu gospodu c. kr. ministerstvu predsedniku...“!

Ker pisatelj člankov o „vladi in slov. državnih poslancih“ tega „ni čital“ niti o tem ničesa „ni čul“, ni mogoče misliti si nič drugega, nego da isti g. pisatelj z nikomur ni o tem govoril, pa da ne čita nobenega časopisa razen „Slovana“. O tem mu je le čestitati, da je zadovoljen s tako pičlo in poleg tega večinoma tako malo tečno duševno hrano, a to mora sam pripoznati, da — politiku dandanes to vendar očividno ne zadostuje! Kako si je vrlina mogel misliti, da bode klub poslancev po vseh krajih razglasil tako izjavo, predno jo je v roke dobil isti, komur je namenjena v prvi vrsti!

Zanimivo je, da se sl. uredništvo „Slovana“ ni spodbijalo nad očitanjem, o katerem bi bilo vsaj ono moralo vedeti, da je neosnovano. Ker je sl. uredništvo sila — „natančno“, ni misliti, da bi bilo to malenkost prezrlo po naključju, kaj še! Ali je morda pozabilo, ... „dva meseca in tretjega pol“, to je pač sila dolgo časa, potem pa — *Calumniare audacter*...!

A *propos!* O „Slovanov.“ uredništva „primerni“ natančnosti prepričati se je bila lepa prilika baš takrat, ko je „Slovan“ priobčil „Izjavo“, o kateri je govorjenje „Slovanu“ se je potrebno zdelo posebno naglašati, da je to izjavo priobčil „neizpremenjeno od besede do besede“. Po nesreči so ljudje iztaknili, da se je klubova izjava po vseh družih slovenskih listih ujemala do pičice, le v „Slovanu“ ji je mimo manjših pogrškov — manjkalo jednega celega stavka „od besede do besede“!

Iz Komende, 21. marcija. (Izv. dopis.) Leta in leta vladala je v naših gozdih tihota in kraljeval je ljubi mir nad mogočnimi smerekami in ponosnimi borovci. Le časih zapéla je sekira med gostim lesom, in sicer tedaj, ko je posestnik stavil si novo poslopje ali popravljal staro. Drugače nihče ni motil stoletnih velikanov v gozdu. — A sedaj je stvar drugačna postala!

Kuga je zašla v naše gozde — od kupcev z lesom, in ta kuga jela se je širiti tako brzo okrog, da bode kmalu pokončala, kar je prej toliko let mirno in veličastno rastle. Kmetiški posestniki prodajajo nepremišljeno kupcem debela iz svojih gozdov, ker se jim les

„dobrotnik moj!“ Izvem tudi od Muze, da je Baburin kmalu po oni dogodbi v Moskvi zopet začel potovati po Rusiji ter je stopal iz ene zasebne službe v drugo. Tako je bil tudi v Peterburgu dobil službo pri nekem zasebniku, katero je vsled neprijetnosti z gospodarjem zapustil še le pred malo dnem: Baburinu je prišlo na misel, zagovarjati delavce... Vedno smešljanje Muzino mej pripovedovanjem vzbujalo je v meni neprijetne misli; potrdilo je utis, ki ga je bila naredila náme vnanja postava njenega moža. Dasi sta se oba trudila, bilo je jima vendar težko, služiti si vsakdanji kruh — o tem ni bilo dvojbe: Baburin sam mešal se je malo v najin pogovor; brala se mu je na obrazu bolj skrb nego žalost... Očividno ga je nekaj grizlo.

— Paramon Semenč, prosim, pridite ven, spregovori kuharica, ki se nenadoma prikaže na pragu.

— Kaj pa je? Kaj hočete? praša Baburin nemirno.

— Prosim, pridite ven! ponavlja pomenljivo in siljeno kuharica.

Baburin si zapne suknjo in odide.

(Dalje prihodnjic.)

dobro plačuje, denarja pa pri gospodarstvu vedno bolj primanjkuje. Pri tem pa ne vedó, da je bolje v silii vzeti celó denar na posodo nego pokončavati zaraščene gozde. Gotovo ne mislijo v prihodnost in ne preudarijo, kake nasledke utegne imeti prej ali pozneje taka nepremišljenost. Kaj bode s kmetom, če mu dom pogori? Kje dobiti lesejva?... Ako pojde pustošenje gozdov tako dalje, ako bodo sekali leto za letom naši posestniki, brez razuma in brez skrbi za naraščaj, bodo lepi gozdi vedno bolj ginili, postajali bodo prave „bele vrane“; ž njimi pa bode zginilo blagostanje vbozega ratarja, zginila rodovitnost njegovega polja — in posledica bode — „pal'ca beraška“! Zato naj pač pazijo oni posestniki, ki sedaj lahkomišljeno pustošijo gozde, pazijo naj, dokler je še čas; kmalu bode prepozno.

Komenčan.

Razne vesti.

— (Nameravan umor lastne matere.) Na Dunaji so te dni zaprli krojaškega mojstra Jožefa Scholza, ki je nameraval umoriti in ropati lastno mater. Najel je v to svrhu optika Sperla, ki je bil že večkrat kaznovan zaradi tatvine in goljufije. Pred par dnevi je šel Sperl v stanovanje matere Scholzove, da si ogleda kraj za nameravani zločin. Rekel je ženi, da je ud policije in da so ravno poprej zaprli njenega sina — vendar ga bodo izpustili, če plača mati 25 gld. kaveije. Skrbna starka je takoj odštela denar lopovu — ki je tako dosegel svoj namen, orijentirati se v tujem stanovanju. Obdržal je zase samo 2 gld., drugo je moral oddati svojemu „mojstru“, s katerim sta potem natanko določila načrt za umor matere. A policija je naredila velik križ čez račun obeh zavrzencev; zvedela je o pravem času za nameravani zločin in djala oba pod ključ, kjer jih čaka vrlo zaslužena kazen.

— (Pomiloščenje v zadnji uri.) V Krakovem so obsodili necega Vojčiča Novaka k smrti na vešala. Cesar njegove prošnje za pomiloščenje ni vslušal in 20. t. m. bi se bila obsodba imela izvršiti na dvorišči krakovske kaznilnice. Praški rabelj je bil uže na mestu in po noči postavil je vešala. Advokat Česnak pa je zadnje uro vnovič telegrafično prosil cesarja za pomiloščenje Novaka — in res, po noči je došel telegram od Njegovega veličanstva, da pomilosti k smrti obsojenega zločinca. Vešala so zopet podrl in rabelj je moral odpotovati, ne da bi bil opravil svoj žalosten posel.

— (Dvorák), slavni češki komponist, biva sedaj v Londonu; ljudstvo in časniki slavijo na vse mogoče načine duhovitega skladatelja. „London Figaro“ piše, da je Anton Dvorák postal „junak dneva“ in pristavi, da sedaj tudi nihče ne zasluži bolj te časti, kakor češki komponist. Ob enem poda list životopis slavnega, pred malo leti v inozemstvu še nepoznanega mojstra. Dolgo se je bil boril za obstanek, dokler ni konečno dobil umet-

niške štipendije od ministerstva, in sicer na priporočilo Herbeckovo. Tedaj so se jeli zanimati zanj prvi skladatelji in občudovati njegov talent. — Tudi „Times“ so polne hvale o češkem glasbenem umetniku. Ko se je predstavljala njegova „Stabat Mater“, piše svetovni ta list, bil je to najvažnejši dogodek letošnje muzikalne sezone. Omenjeni glasbeni proizvod je navdušil poslušalce k burni pohvali. V istini zasluži Dvorákova „Stabat Mater“ največje priznanje, pišejo „Times“ dalje. Mnogo originalnih lepot diči to delo; glasba ima ono vzvišeno moč kot rimska liturgija, ter kaže resnost, vzvišenost koncepcije, sploh slog v najboljšem pomenu besede. Vrh tega ima Dvorák dar prave melodije in je mojster v orkestriranju. Krasnih instrumentalnih efektov se nahaja povsod v obilici. Občinstvo je z navdušenjem sprejelo delo tujega mojstra. Tako Angleži — in pri nas Slovenci? — (Nemci v Severni Ameriki.) Od 50 večjih ameriških mest ima največ: 168 225 Nemcev New-York, izmed teh 4743 Avstrijcev, potem 76 561, Chicago, izmed teh 1356 Avstrijcev; 56 455 Philadelphia, sè 686 Avstrijci; 55 967, sè 626 Avstrijci, Brooklyn; 55 656, sè 755 Avstrijci, St. Louis; od Cincinnatija počenši sè 46 606 Nemci sploh in sè 449 Avstrijci, jame število naglo padati. Baltimore jih ima še 34 337, oziroma 286; Milwaukee 32 433, oziroma 950; Buffalo 25 745, oziroma 202; Cleveland 23 428, oziroma 258; San Francisco 20 684, oziroma 766; Newark 17 902, oziroma 247; Detroit 17 420, oziroma 128; Pittsburgh 16 151, oziroma 194; New-Orleans 14 142, oziroma 198; Louisville 13 514, oziroma 51; Rochester 11 062, oziroma 58; Jersey-City 10 265, oziroma 144. Pri družih mestih pade število pod 10 000.

Domače stvari.

— (Vojaške premembe.) Nj. veličanstvo je blagovolilo ukazati, da se fml. Evgen vitez Müller, poveljnik 28. (ljublanske) vojaške divizije, na svojo prošnjo stalno upokoji ter mu je v priznanje njegovega dolgotrajnega, zvestega in pred sovražnikom odličnega službovanja podelilo red žel. krone II. vrste z vojno dekoracijo III. vrste. Poveljnikom ljubljanske divizije je imenovan fml. Vilj. baron Reinländer.

— (Odobrenje.) Naučno ministerstvo je odobrilo prof. J. Celestine prevod II. dela Močnikove aritmetike za nižje gimnazije — in dovolilo, da se sme knjiga rabiti na ohih gimnazijah, kjer se računstvo poučuje v slovenskem jeziku.

— (Belokranjskim rojakom) veselo novico! V deželnem in državnem zboru so se potekali dolenjski zastopniki za to, da se enkrat preloži prometu toliko škodljiva cesta čez Gorjance. Njih trud ni bil zastonj! Ministerski predsednik je te dni, kakor čujemo iz po vsem zanesljivega vira, ukazal, naj se takoj izdela natančen projekt ter naj se uže letos prične s preložitvijo, katera se bo brž ko ne smatrala kot tako zvani *Nothstandsbau*. Gosp. inž. Žužek uže v ponedeljek od-

listin v prilogi (str. 98—111). Strokovnjaka bode sigurno najbolj zanimala prva listina z 28. nov. 1351, s katero je oglejski patrijarh Nikolaj potrdil podaritev sorske fare opatu vetrinjskemu. Ta listina se hrani v izvirniku v ljubljanskem kn. šk. arhivu in do sedaj baje še nikjer ni bila objavljena v svoji celoti. — Sploh se pa vidi iz vsega dela, da je avtor marljivo prebiral dotično literaturo in da se je tudi sam pečal z arhivaličnimi študijami. Sem ter tja bi imeli opomniti eno ali drugo podrobnost, zlasti gledé II. odstavka („Fara pod oglejskimi patrijarhi“), ali v obče nas je lepa knjižica prav veselo iznenadila po svoji vsebini in svoji obliki, in tedaj jo živo priporočamo občinstvu ter iz srca želimo, da prvemu zvezku kmalu sledi drugi itd., dokler ne bode vsaka fara na Kranjskem preskrbljena s tako natančno povestnico, kakor sta sedaj sorska in preška.

Gosp. Koblar pak je zopet dokazal, da se v slovenskem duhovenstvu še nahaja ona živa ljubezen do vztrajnega duševnega delovanja, katera je našemu slovstvu uže rodila toliko lepih sadov. In tudi to je veselo znamenje!

Zgodovina farâ ljubljanske škofije.

Izdaje A. Koblar. (I. zvez.)

Mnogokrat se je uže čula bridka pritožba, da se sedanji slovenski rod premalo briga za zgodovinske spomenike svoje preteklosti. Zlasti na Kranjskem se to opazuje; naša mladina hoče rajše sama zgodovino „delati“, *en miniature* se vé da, kar sigurno ne stane veliko truda, nego da bi študirala in gojila domačo povestnico. Zgodovina naša postala je prašna ornica in prav osamljeni so pisatelji, ki se še pečajo s tem važnim predmetom. Med temi vrliimi možaki zavzema častno mesto gosp. A. Koblar, ki je ravnokar kot separaten natis iz „Laib. Diöcesanblatt“-a izdal prvi zvezek svoje „Zgodovine farâ ljubljanske škofije“, obsegajoč zgodovino sorske in preške fare. Pisatelj drži se pravega načela: najprej preiskavati povestnico posameznih župnij in tako nabirati gradivo, iz katerega se bode kasneje lahko sestavljala cerkvena povestnica naše domovine.

Zgodovino sorske fare opisuje gosp. spisatelj na 97. straneh, katerim je dodano osem

potuje na Dolenjsko. Nekaj se je tedaj že pridobilo, sedaj pa je v prvi vrsti treba, podvzati se za dolenjsko železnico, in če to dosežemo, potem se bode pričela, ako Bog dá, nova gospodarsvena doba siromašnim Dolenjcem!

— (Centralna komisija za umetniške in historične spomenike) je imela 29. m. m. na Dunaji zborovanje pod predsedništvom Jos. barona pl. Helferta. Gosp. Schumi, ki izdaje „Archiv für Heimatskunde“, poročal je o ostankih arhiva zatiškega samostana. Sklenilo se je, da se ti podatki objavijo nekoliko skrajšani v društvenih poročilih. Gosp. Dimitz je naznanil, da je jel kranjske arhive natanko pregledavati; zanimiva ta vest se je občno odobraval, kajti marsikatero zlato zrnce za povestnico kranjsko še spava v zaprašenih arhivih naše dežele.

— (Petdesetletnico) svojega obstanka praznovala bode še tekom tega šolskega leta tukajšna kupčijska šola g. Ferd. Mahra. Zavod je dobro znan ne le po Slovenskem, temveč sploh po slovenskem jugu in tudi v Italiji. Od l. 1845 sem ga vodi sedanjí ravnatelj, ces. svetnik g. Mahr, in nad 7000 učencev se je dosihmal izobrazilo pod njegovim vodstvom. Kakor čujemo, bode se petdesetletnica praznovala s primerno slavnostjo in v ta namen se je izvolil poseben odbor, sestavljen iz zastopnikov trgovskega stanu in iz učiteljev.

— (Carroussel.) Dne 28. marcija t. leta bode v zimski jahalnici tukajšnjega 12. topničarskega polka baron Hartlieb v Trnovem videti za povabljenega goste velikanski „carroussel“, katerega se bodo udeleževali vsi gospodje c. kr. častniki 12. in 6. topničarskega polka in častniški namestniki, kolikor jih je pri ekvitaliji v Ljubljani. Uže delj časa se častniki vežbajo za to izredno lepo predstavo. Igrala bode pri carrousselu godba domačega pešpolka, ki tudi uže pri skušnjah sodeluje. Posebno krasno se vrši četvorka s štirimi, s šestimi konji vpreženimi topovi, pri kateri jezdarijo na konjih in vozijo mestu topničarjev samo c. kr. topničarski častniki. Ravnatelj topničarstva iz Gradca, gosp. general baron Lenk, došel je uže iz Gradca v Ljubljano, da si ogleda izredno spretnost c. kr. topničarskih častnikov v njihovi stroki.

— (Nemško gledališče ljubljansko) izročil je deželni odbor kranjski v svoji zadnji seji za prihodnje leto zopet dosedanemu večletnemu vodji gosp. Alexandru Mondheim-Schreinerju. Prosilca za ljubljansko gledališče sta bila tudi vodja Dorn iz Linca in Westen iz Maribora, na katera dva se pa ni oziralo.

— (Tatvine.) Pred večeranjem je bilo ukradeno v matični hiši na Bregu št. 11 perilo, ženske srajce, rjuhe, prti in spodnja obleka, v vrednosti 18 gl. — v Šelenburgovih ulicah št. 3 pa je bil ukraden ženski zlat prstan, okinčan s 9 ali 10 dijamanti v vrednosti 140 gl.

— (Rop?) Rudolfove železnice stražnik Boštjan Tavčar je našel 19. t. m. zvečer pred svojo hišico števil. 64 kmetskega fanta Franca Schiffrerja iz Žabnice pri Loki, ki je ležal ječe na tleh in mu pravil, da ga je nek neznan fant pretepel in mu vzel srebrno uro in verižico, vredno oboje 16 gl., in vrh tega še 4 gl. denarja. Ravno prej je bil pri stražniku na obisku nekov Cegnar iz Drulovk; v hišo sta pritekla dva dečka in mu djala, da stoji zunaj fant z lepo srebrno verižico. Na to je šel Cegnar iz stražnice, vzel seboj motiko — in čez nekaj časa se je zopet z motiko vrnil nazaj. Dečka trdita, da je on pretepel Schiffrerja; a Cegnar odločno taji in preiskava tudi ni našla vkrađenih stvari pri njem. Telesno napadeni Schiffrer ni poškodovan.

— (Umor.) Blizo Rožnega na Spodnjem Štajarskem potegnili so 16. t. m. iz Save truplo umorjenega vojaka, častniškega namestnika Franja Grösswanga. Med 9. in 12. t. m. je bil umorjen s svojim polkom št. 7 na poti iz Zagreba v Celovec in pogrešili so ga med postajami Videm in Zidani most. Sedaj so ga našli hudo razmesarjenega v vodi. Z motiko je imel glavo razbito in obe roki zdrobljeni. Vrh tega je bil še obraz ves razrezan in naboden. — Kdo je učinil strašni ta zločin, o tem nema sodnija še najmanjšega sledu.

— (Nov list.) S 1. aprilom t. l. začne izhajati nov ilustriran list pod imenom: „Sloven-

ski vinorejec“, list za sadje- in vinorejstvo in kletarstvo. Pisal bode o omenjenih gospodarskih strokah, bojeval se proti ponarejalcem vina (ki so le fabrikanti, a ne vinorejci) in proti žganju, oziral se pa tudi na hmeljarstvo, vinorejce pa bode seznanjeval z vinsko kupčijo, vinsko ceno, kupci itd. Cena listu, ki bo izhajal 1. in 15. vsakega meseca na 8 straneh v veliki obliki, je 3 fl. na leto. Kdor pošlje denarjev za 10 naročnikov, dobi za isto dobo list zastoj. Uredništvo prosi vse rodoljube, da mu blagovolé dopisovati o stanju vinogradov in setve, o ceni vina, o žrtvah žganja itd. Naročnina se pošlje: opravištvu „Slovenskega vinorejca“ v Mariboru, v Tegetthoffovi ulici št. 17. — Ker so se okoli lista zbrali prvi slovenski vinorejci kot sodelovavci, priporočamo list prav živo svojim čitateljem.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Budimpešta, 26. marcija. Okolo 800 delavcev v premogokopu salgotarjanskem je ustavilo delo vsled agitacij nekaterih hujskačev. Nastali so neredi, vojaki in žandarmi so morali miriti. Enega delavca so usmrtili, štiri so ranjeni; potem so se delavci zopet dela poprijeli.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 26. marcija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.85
„ „ „ „ srebro	80.90
Zlata renta	101.80
5% avstr. renta	95.35
Delnice narodne banke	843.—
Kreditne delnice	326.—
London 10 lir sterling	121.35
Srebro	—
20 frankovec	9.60 ⁵
Cekini c. kr.	5.68
100 drž. mark	59.25

Uradni glasnik

z dne 26. marcija.

Eks. javne dražbe: Posestva Jakoba Kozel iz Lapovič, sodna cena 320 gold., dne 28. marcija, 26. aprila in 28. junija t. l. od 10. do 12. ure dopol. v Kamniku. — Zemljišče Mart. Golobiča iz Kala v dan 5. aprila ob 11. uri dopol. v Metliki. — Zemljišče Jan. Rusovo iz Gorenjih Lokvic v dan 18. aprila ob 11. uri dopol. v Metliki. — Zemljišče Mart. Bartola, sodna cena 1065 gold., dne 23. aprila, 28. maja in 20. julija od 9. do 12. ure v Mokronogu.

Razpisane službe: Na jednorazredni ljudski šoli v Hotiču pri Litiji učiteljska služba, plača 400 gold. in stanovanje; prošnje do 10. aprila šol. svetu v Litiji.

Naprava novih zemljiških knjig: Za davkarsko občino Rozalnice; poizvedbe 28. marcija pri c. kr. okr. sodniji v Metliki.

Tujci.

Dne 24. marcija.

Pri Maliči: Adler, pravnik z Dunaja. — Lobherz, Scharl, Oberlender, Fischer in Jahl, trgovci z Dunaja. — Löwensohn, trgovec iz Fürtha. — Weiser, zasebnik iz Gradca. — Testen, usnar iz Kočevja. Pri Slonu: Kandgia, trgovec iz Lipsije. — Farber, trgovec z Dunaja. — Matusch, trg. potovalec z Dunaja. — Hirschmann, trgovec z rodovino iz Siska. — Nessel, inženir iz Dvora. — Kupljen, c. kr. notar iz Črnomlja. — Ornik, nadučitelj iz Brežic.

Umrli so:

V bolnici:

Dne 20. marcija. Marija Uranič, soproga ključničarja, 30 l., vnetje ópnice.
Dne 22. marcija. Marija Borštnar, gostinja, 60 l., jetrni rak. — Matija Bezljaj, gostać, 63 l., za starostjo.
Dne 23. marcija. Jera Stajerer, gostinja, 45 l., prsna vodenica. — Fran Polak, pek, 21 l., naduha.
Dne 25. marcija. Anton Tomc, c. kr. umirovlj. okr. tajnik, 66 l., Slonove ulice št. 9, mrtvoud.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
24. marcija	7. zjutraj	731.40	+ 0.4	vzh. sl.	js.	0.00
	2. pop.	728.40	+ 10.2	„	„	
	9. zvečer	728.40	+ 6.2	„	obl.	
25. marcija	7. zjutraj	727.78	+ 0.8	jvzh. sl.	obl.	1.00
	2. pop.	725.12	+ 8.4	„	„	
	9. zvečer	728.42	+ 4.0	vzh. sl.	„	

V zalogi naši so izišle in je móči dobiti v naši knjigoprodajalnici naslednje knjige:

Senekovič Andrej, c. kr. profesor v Ljubljani, **Fizika** za nižje razrede srednjih šol. V berilo vtisnjenih je 200 slik.

Knjiga, o kojoj se je kritika jednoglasno najpovoljnejše izrazila, priporočena je tudi za samouk in velja v platno vezana 2 gl.

Latinsko-slovenski Slovník, izdelan po latinsko-nemškem J. A. Rožeka, 28 pol, 8°. Mehko vezan stane 2 gl. 50 kr.

Lapajne Ivan, Prvi pouk. Navod za poučevanje na najnižji stopinji národne šole. Cena 60 kr.

Habsburžani v deželi Kranjski. Slavnosten spis ob godovanju šeststoletnice od združitve kranjske zemlje z Avstrijo. Na svetlo dal kranjski deželni odbor. Spisal August Dimitz, poslovenil F. Cimperman. Cena mehko vezane knjige je 4 gl.

Schön-Anka, gorenjska povedka, spisal Alfred pl. Zett. Elegantly opremljena. Cena mehko vezani knjižici je 1 gl. 20 kr.

Knjige za mladino:

Pepelka, Snegulčica, Trnjeva rožica. Tri krasne pravljice v zabavo in pouk ljubej mladini. V četverki z mnogimi barv. podobami, vsaka po 50 kr.

Pravljice o: **Pepelki, Rudeči kapici in Obutem mačku**. Tri knjižice v osmerki s mnogimi barv. podobami; cena vsaki knjižici je 25 kr. — **Dalje O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu** (Palčku) in **Robinzonu** po 15 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.

Na prsih in pljučah bolehnim!

Gospodu **Jul. pl. Trnkoczy-ju**, lekarju v Ljubljani na Mestnem trgu.

Zamán vporabljal sem pri kašlju in pljučnih bolečinah razna sredstva, dokler nijsem poskusil **Vašega soka iz kranjskih planinskih zelišč a 56 kr.**, in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 steklenice.

Spoštovanjem Vaš udani
Josip Malešič v Sisku.

!!Priznanje!!

Proti bolečinam v glavi in želodcu!

Gospodu lekarnarju **Trnkoczy-ju** v Ljubljani, Mestni trg števil. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi **Vaše kri čistilne kroglice**, školjica po 21 kr., izredno dobro služile. **Vročina**, katero sem čutila po vsem telesu, potem **hudi glavobol** in sem ter tje napadajoča me **mrzlica**, sami nasledki **zapretja in želodčnega katarta**, ponehali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala **Vaše kri čistilne kroglice**, tako da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljeval se Vam v novič prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gl. 5 kr. še en zavitek teh takó izvrstno delujočih **kri čistilnih kroglic**.

Pozdravlja Vas, sem najudanejša
Lucija Štibar.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljuje, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljuje in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

Najnovejše spričalo.

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo **salicilno ustno vodo in salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ga moram vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice. Spoštovanjem

(7) 12—4 **Anton Slama**, župnik.
Vsa navedena sredstva ima **vedno frišna** v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna pri „Samorogu“

Jul. pl. Trnkoczy-ja

na Mestnem trgu v Ljubljani.